

Trời Sinh Một Đôi - Đam Mỹ

Contents

Trời Sinh Một Đôi - Đam Mỹ	1
1. Đam Mỹ - Chương 1	1
2. Đam Mỹ - Chương 2	3
3. Đam Mỹ - Chương 3	4
4. Đam Mỹ - Chương 4	7
5. Đam Mỹ - Chương 5	9
6. Đam Mỹ - Chương 6	11
7. Đam Mỹ - Chương 7	14
8. Đam Mỹ - Chương 8	16
9. Đam Mỹ - Chương 9	19
10. Đam Mỹ - Chương 10	21

Trời Sinh Một Đôi - Đam Mỹ

Giới thiệu

Edit: metairiecemetaryBeta: metairiecemetaryThể loại:Đam mỹ hiện đại, 1×1, sinh tử văn, gương vỡ lại lành, HEChuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-sinh-mot-doi-dam-my>

1. Đam Mỹ - Chương 1

Ngu Y Kiệt đưa Kiều Kiều lên máy bay, trong lòng có một chút thất lạc, con trai lớn đến từng này rồi, chưa từng rời cậu đi xa như vậy bao giờ, hơn nữa còn là đi một tháng, mặc dù Kiều Kiều từ nhỏ so với những đứa trẻ khác hiểu chuyện hơn, nhưng cậu vẫn không tránh được lo lắng.

Ngu Y Kiệt hôm nay có hẹn với Tiết Tường Quân bàn một số việc, đưa con đi xong lúc đến nơi đã thấy người kia ngồi chờ rồi. Trước tiên cậu đem lo lắng của mình nói cho Tiết Tường Quân nghe, Tiết Tường Quân nghe xong cười đến không ngừng được, nếu như không phải ở bên ngoài, Ngu Y Kiệt cảm thấy Tiết Tường Quân có thể cười đến bò lăn ra đất

“Cậu lo lắng Kiều Kiều cái gì? Đừng có tưởng anh không biết ở nhà cậu là ai chăm sóc cho ai, nói Kiều Kiều lo cho cậu thì còn nghe được đi.”

Ngu Y Kiệt mặc dù không phục, thế nhưng cũng không có phản bác, thân là ba ba nhưng cái gì cũng để

cho con trai lo lắng, chuyện này nói ra còn gì là mặt mũi của cậu.

Đang trò chuyện thì điện thoại của Tiết Tường Quân vang lên, là Lương Bác Văn gọi tới: “Tam ca anh đang ở đâu, về nhà gấp, Tiểu Ca Ca thức dậy khóc đòi tìm anh kìa!”

Tiết Tường Quân cúp điện thoại đứng dậy: “Anh phải trở về, tiểu tổ tông ở nhà lại khóc nháo tìm bố rồi.”

Ngu Y Kiệt bất mãn: “Lương Bác Văn làm ăn cái gì a, dỗ con mà dỗ cũng không được.”

Ngu Y Kiệt nói Lương Bác Văn Tiết Tường Quân đương nhiên không vui: “Cũng như nhà cậu trước đây thôi...than vãn cái gì.”

“Được rồi, được rồi, xem như em nhiều chuyện. Hôm nay em có thể đến nhà anh ăn cơm không? Kiêu Kiêu đi rồi, ở nhà chán lắm.”

“Được, thu dọn đồ đạc đi.”

—

Chuyến bay của Kiêu Kiêu hạ cánh an toàn, thầy giáo lần lượt điểm danh từng bé sau đó để cả đám xếp thành một hàng, bắt đầu trại hè.

Kiêu Kiêu tám tuổi vóc dáng không cao, túi sách đeo trên vai thật là to. Kiêu Kiêu hiếu kì nhìn bốn phía, nhóc đối với trại hè này cực kì hứng thú và chờ mong, từ nhỏ cho tới bây giờ nhóc cũng chưa hề rời ba ba lâu như vậy. Trại hè tổ chức ở vùng ngoại ô của một thành phố phía nam, non xanh nước biếc, những thứ này đối với mấy bé con thành thị thực sự là rất cuốn hút. Bạn nhỏ nào cũng phấn khởi, cũng không sợ người lạ, rất nhanh chóng làm quen với nhau, không lâu sau thì trò chuyện đùa giỡn líu ríu giống như bầy chim nhỏ. Kiêu Kiêu là một nhóc rất đẹp trai, lại dễ làm quen nên rất nhiều bạn nhỏ muốn kết bạn. Mấy nhóc đứng xếp hàng từng bước từng bước xuống xe, bây giờ không còn đi một mình nữa mà đã có bạn rồi, Kiêu Kiêu cũng cùng hai bạn mới cười cười nói nói.

Bỗng nhiên, một chiếc xe hơi màu đen ngừng lại, trên xe đầu tiên xuống tới một người nam nhân mặc âu phục, giày da bóng loáng, nam nhân mở cửa sau ra, một bé trai từ trong xe bước xuống. Cậu bé khắp khuôn mặt cũng là tràn đầy hưng phấn, liền muốn chạy đến hoà cùng các bạn, nam nhân giữ chặt nhóc lại nói:

“Tử Dục, bố cháu đã dặn những gì cháu còn nhớ không?”

Nhóc liền gật đầu như già tới: “Nhớ nhớ! Chơi vui chú ý an toàn!”

Nam nhân nhin không được bật cười, ngày nào cũng nghe boss nhắc đi nhắc lại dông dài, tới phiên nhóc

con này trong đầu chỉ còn sáu chữ:

“Được rồi, Tử Dục, chúng ta tháng sau gặp lại.”

Nhóc khoát khoát tay: “Bye bye chú Trương!” Sau đó lập tức chạy tới hoà vào với các bạn.

—

Thầy giáo dẫn các bé đi phân phòng, cứ ba nhóc sẽ ở trong một ngôi nhà gỗ nhỏ, Kiêu Kiêu cùng hai bạn nhỏ nữa ở chung, nhận chìa khoá xong cả ba chân trước chân sau về nhà của mình.

Tử Dục nhận chìa khoá xong, lúc về phòng thì có chút phiền toái, bình thường ở nhà cái gì cũng là bố làm cho, bây giờ nhìn một đống đồ đạc nhóc không biết bắt đầu từ đâu, cũng may nhóc có các bạn cùng phòng giúp cuối cùng đồ đạc cũng xem như tạm sắp xếp xong.

Tử Dục họ Lưu, năm nay tám tuổi, bố của nhóc tên là Lưu Đồng, hai bố con ở nước ngoài sống mấy năm với ông bà, lúc nhóc được sáu tuổi thì hai bố con về lại Trung Quốc.

2. Đam Mỹ - Chương 2

Kiêu Kiêu mở hành lý của mình ra, tay chân lạnh lẽo đem đồ vật bên trong từng loại đặt lên bàn hết sức ngay ngắn. Trong khi đó hai bạn cùng phòng của nhóc thì tay chân luống cuống làm cho phòng loạn cả lên.

“Ngu Kiêu, cậu thật giỏi, cái gì cũng biết hết.” Bạn nhỏ mập mạp tên là Nhạc Nhạc vừa mới khó khăn lắm mới xếp xong đồ của mình, một bên uống nước ngọt mình mang theo một bên lau mồ hôi, Kiêu Kiêu xoay người đối mặt với bạn nói:

“Những chuyện này các cậu bình thường không làm sao?”

A Tô ngồi trên giường bên kia nghe vậy mới đáp lại:

“Bình thường đều là mẹ làm cho tớ, Ngu Kiêu, mẹ của cậu không làm cho cậu hả?”

Kiêu Kiêu nhú mày nói:

“Tớ không có mẹ, tớ có hai người ba, nhưng mà họ không sống cùng nhau nữa, cho nên tớ chỉ còn một người ba thôi, ba tớ cái gì cũng không biết làm, còn đặc biệt ngốc, cho nên tớ phải tự làm hết.”

A Tô và Nhạc Nhạc đồng loạt nhìn nhóc bằng ánh mắt chăm chăm, Kiêu Kiêu gãi gãi đầu: “Ai nha, các cậu đừng nhìn tớ như vậy, mặc dù ba tớ cái gì cũng không biết làm, nhưng mà vừa đẹp lại vừa tốt, các cậu nếu như gặp được ba tớ sẽ thích ba tớ ngay.”

“Thật sao? Ba của tớ không đẹp trai, mẹ tớ đều gọi ba tớ là Lão Mập.” Nhạc Nhạc gãi gãi đầu kể khổ.

Kiêu Kiêu cùng A Tô nghe Nhạc Nhạc nói xong, quay qua nhìn nhóc một cái, sau đó bật cười.

—

Đây là trại hè cho mấy nhóc trên dưới mười tuổi, có nhiều lúc khó tránh khỏi sẽ phát sinh một chút mâu thuẫn, hôm đó Nhạc Nhạc cùng với bạn cùng phòng của Tử Dục giành nhau cần câu cá, Nhạc Nhạc to con hơn xô một cái nhóc kia liền ngã, Tử Dục nhìn thấy liền chạy đến đá nhóc mập. Nhạc Nhạc không chịu thua chạy về phòng tìm Kiêu Kiêu và A Tô. Cuối cùng thành ra một đám nhóc đánh nhau đến lấm lem quần áo.

3. Đam Mỹ - Chương 3

Nghe tiếng ồn ào, thầy giáo liền đến dẹp loạn đám nhóc đang đánh nhau, thầy nghiêm nghị đứng ở giữa quét mắt một vòng, nghiêm khắc nhìn từng đứa một, lúc nhìn thấy Tử Dục cùng Kiêu Kiêu, thầy lập tức kinh ngạc, nhìn qua nhìn lại hai đứa mấy lần, xác định mình tìm không ra điểm gì khác nhau, liền lên tiếng:

“Hai anh em song sinh mà còn đánh nhau thì còn ra thể thống gì?”

Nghe thầy nói vậy, Kiêu Kiêu cùng Tử Dục cũng ngẩng đầu nhìn đối phương, Tử Dục mắt miệng đều há lớn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc. Kiêu Kiêu cũng kinh ngạc không kém như nhóc tỉnh táo hơn nhiều:

“Thầy ơi, em và cậu ấy không phải anh em song sinh.”

“Thế nhưng cậu với tớ giống nhau quá!” Tử Dục sợ hãi.

Kiêu Kiêu sắc mặt không thay đổi:

“Không, không giống.”

Trẻ con vốn là luôn thích mình độc nhất, người khác mặc quần áo giống mình đã cảm thấy không vui, bị nói mình cùng một người không quen biết giống nhau làm sao chấp nhận được.

Tử Dục nghe như vậy cũng không chịu thua: “Đúng, không giống, cậu thật xấu.”

Kiều Kiêu không thèm nói nữa quay người đi ra, Tử Dục ở sau lưng nghiêng răng nghiêng lợi,

“Hừ, tưởng mạo giống tớ làm cậu mất mặt vậy à?” Tử Dục kể từ lúc ấy trong lòng liền nhớ kỹ một người tên là Ngu Kiêu.

Hôm đó sau khi ăn cơm xong, Kiêu Kiêu cùng bọn A Tô về nhà mới phát hiện đồ đạc trong nhà đã bị lục tung, không cần nghĩ liền biết là ai làm. Kiêu Kiêu con người đảo một vòng, đối với A Tô và Nhạc Nhạc ngoắc ngoắc tay:

“Chúng ta đi trả thù.”

Đêm xuống, Kiêu Kiêu mang theo A Tô và Nhạc Nhạc đi đến nhà gỗ của Tử Dục, trên sàn nhà cả bọn đổ đầy mật ong, còn đem một chậu nước đặt ở trên cửa. Sáng ngày thứ hai, cả bọn liền bị tiếng thét chói tai đánh thức.

Náo loạn cả một cái buổi sáng, kết quả cuối cùng chính là —— Tử Dục cùng Kiêu Kiêu bị phạt ở lại nhà gỗ dọn vệ sinh, trong khi các bạn nhỏ khác thì đóng quân đi dã ngoại.

Hai đứa lúc dọn dẹp đều không thèm nhìn lẫn. Dọn xong rồi thì mỗi đứa ngồi một góc. Tử Dục lôi ra một quyển truyện tranh ngồi đọc, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Kiêu Kiêu, nhóc trông thấy Kiêu Kiêu đang giăng một sợi dây ngang qua cửa sổ, sau đó bắt đầu dùng kẹp gỗ treo lên mấy tấm ảnh chụp. Thật là sến mà, Tử Dục trong lòng suy nghĩ.

Thời tiết mùa hè biến đổi thất thường, trời đột nhiên đổ mưa. Ảnh chụp vừa treo lên đã bị gió thổi bay, Kiêu Kiêu vội vàng nhoài người ra đóng cửa sổ, nhưng cửa sổ rất nặng, nhóc không đóng nổi. Tử Dục thấy thế tới giúp một tay, hai người cùng hợp lực mới đem cửa sổ đóng lại được, Kiêu Kiêu nghiêng đầu:

“Cám ơn cậu.”

Tử Dục xấu hổ trả lời một câu: “Không có gì đâu.”

Một lúc sau, xung quanh đã an tĩnh trở lại, Tử Dục mới chỉ vào những hình kia hỏi:

“Ảnh của cậu có bị ướt không?”

“Không có. Cậu xem nè.” Kiêu Kiêu đem ảnh của mình đưa cho Tử Dục xem, trên ảnh phần lớn là chụp mèo, chó và các loại cây, Tử Dục xem đến một tấm kia, phía trên là một bóng lưng người lớn:

”Đây là ai?”

Kiều Kiêu nhếch môi cười:

“Là baba của tớ, tớ chụp lên.”

“Ba ba của cậu là người như thế nào?”

Kiều Kiêu nghiêng đầu nghĩ một hồi rồi đáp: “Baba cái gì cũng không biết làm, còn hay nũng nịu.”

Tử Dục nhin không được cười: “Có baba như vậy sao? Không giống bố của tớ gì cả, bố tớ mỗi ngày đều hết dạn dò tớ cái này, lại dạn dò tớ cái khác, phiền chết đi được.” Tử Dục ngừng một lát lại hỏi Kiêu Kiêu “Ba cậu như vậy, vậy mẹ của cậu đâu?”

“Tớ không có mẹ, tớ có hai người ba, nhưng baba tớ nói lúc tớ còn nhỏ bố đã đi rồi.”

“Ê, tớ cũng vậy, bố và baba của tớ cũng không ở cùng nhau. Người lớn thật khó hiểu.”

“Đúng đó.”

Mưa tạnh, Kiêu Kiêu đẩy cửa ra ngoài, đi ra rồi còn quay lại nói với Tử Dục:

“Tớ khát quá, chúng ta đi phòng ăn uống nước trái cây đi.”

Tử Dục đột nhiên mặt biến sắc:

“Cậu làm sao còn tâm trí uống nước trái cây hả? Cậu không hiểu chuyện gì sao?”

“Chuyện gì?”

Tử Dục một mặt là biểu lộ chỉ tiếc rên sất không thể thành thếp:

“Chúng ta giống nhau như vậy, cậu chỉ có ba ba, tớ chỉ có bố,...

Lời còn chưa dứt, Kiêu Kiêu bạch bạch bạch chạy ngược lại vào phòng:

“Ý cậu là! Chúng ta...”

4. Đam Mỹ - Chương 4

”Là anh em song sinh!” Hai nhóc không hẹn mà trăm miệng một lời.

“Tớ có một tấm ảnh của bố, lấy cho cậu xem một chút!” Kiêu Kiêu chạy về phòng mình mở balo, Tử Dục cũng mở vali của mình tìm kiếm. Hai nhóc mặt đối mặt, đem phần ảnh chụp của mình ôm trước ngực, thực ra đây không phải là hai tấm ảnh độc lập, mà là hai phần của cũng một bức ảnh. Vết xé ở giữa là minh chứng vô cùng sống động cho điều này, hai nhóc trong nội tâm thật kích động, hít sâu một hơi.

“Ngu Kiêu, tớ đếm một hai ba, chúng ta đồng thời đưa ảnh ra nha—— Một, hai, ba!”

Hai phần ảnh chụp cơ hồ hoàn mỹ hợp lại cùng nhau, tuy có chút mài mòn vì thời gian, nhưng vẫn là có thể nhìn ra, trên ảnh là hai người cùng tựa vào nhau hết sức thâm tình.

“Đây chính là bố tớ/ Baba!” Hai nhóc cùng hô to, sau đó cả hai ôm chặt lấy đối phương.

Buổi tối, Kiêu Kiêu và Tử Dục xin phép thầy giáo được đổi cùng một phòng, hai đứa đánh nhau bây giờ thân thiết như vậy thầy đương nhiên đồng ý, hai giường nhỏ cũng được đẩy sát lại thành một giường lớn, hai đứa dựa sát vào nhau.

“Kiêu Kiêu, nói cho cho tớ nghe về baba đi.”

Kiêu Kiêu nghĩ một hồi đáp:

“Cậu cùng ba ba tính cách rất giống nhau, ba ba lúc nào cũng bày trò nghịch ngợm, hơn nữa cái gì cũng không biết làm...”

Tử Dục đột nhiên ngắt lời:

“Nè! Tớ muốn cậu kể về ba ba, cậu vì cái gì bắt đầu phê bình tớ vậy?”

Kiêu Kiêu cười hắc hắc:

“Tớ nói chính là sự thật a, ba ba đúng là y như cậu vậy. Bố thì sao? Mau kể về bố cho tớ nghe.”

Tử Dục thở dài: “Bố hử, bố công việc bề bộn, đều không có cái gì thời gian chơi với tớ, nhưng bố siêu giỏi, cái gì cũng biết làm!”

Kiều Kiêu nghe vậy đột nhiên bừng tỉnh:

“Cậu giống ba ba còn tớ giống bố, có đúng không?”

Tử Dục gật gật đầu:

“Đúng vậy, đúng vậy. Kiêu Kiêu, ba ba có người yêu mới không?”

Kiều Kiêu lắc đầu:

“Không có, ba ba nói ba nói sẽ không kết hôn nữa, sẽ ở vậy với tớ luôn.”

“Bố cũng vậy đó.” Tử Dục hưng phấn nói.

Kiều Kiêu con mắt cong cong cười lên:

“Tử Dục, tớ có một ý kiến hay!”

“ Cái gì?”

“ Chúng ta trao đổi thân phận đi! Cậu đến nhà tớ làm tớ, tớ đến nhà cậu làm cậu, chúng ta làm cho rõ ràng vì sao bố và baba lại tách nhau ra!”

Tử Dục nháy mắt nghĩ nghĩ:

“Tuyệt! Nói không chừng, sau này ba ba cùng bố còn có thể quay lại với nhau, đến lúc đó chúng ta liền có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ!”

Ý nghĩ táo bạo này khiến hai đứa kích động không thôi, chân trần xuống giường nhảy nhảy nhót nhót. Một ngày kế tiếp, cả hai bắt đầu dạy cho đối phương làm sao trở thành mình, có lẽ vì là song sinh, nên hiểu nhau hết sức nhanh chóng, chỉ là Tử Dục vẫn còn chưa có kỹ năng làm nhiều việc, mấy việc đại khái thì cũng tạm chấp nhận đi.

—

Trại hè kết thúc, cả hai thay đổi trang phục, cầm lấy hành lý của nhau. Tử Dục cùng Kiêu Kiêu ôm nhau không rời:

“Thay tớ chăm sóc cho ba ba.”

“ Thay tớ quan tâm bố một chút!”

Kiều Kiêu lên xe taxi đi đến sân bay, Tử Dục nói cho nhóc biết, chú Trương sẽ ở phi trường đón nhóc. Kiêu Kiêu khẩn trương lại kích động, nhìn chung quanh tìm kiếm chú Trương, nhóc còn nhỏ, người thấp, nên phải đứng trên ghế mới thấy được. Ngay lúc nhóc lo lắng nhìn quanh, bả vai liền bị vỗ một cái, xoay người:

“Chú Trương!”

Trợ lý Trương cười, đem Kiêu Kiêu từ trên ghế ôm xuống nói:

“Tử Dục, đi chơi có vui không?”

“ Vui lắm vui lắm! Cháu còn quen được một người bạn rất tốt nữa!”

“Tốt, vậy chúng ta về nhà, bố của cháu hôm nay không đi làm, ở nhà chờ cháu về đó.”

Lúc Kiêu Kiêu nhìn thấy Lưu Đồng cảm giác đầu tiên chính là bố cùng ba ba không có chút nào giống nhau hết, ba ba lúc nào cũng uể oải nằm lên nằm xuống như không xương, mà bố thì cho dù là ở nhà nghỉ ngơi, cũng thật chỉnh tề nghiêm túc.

Kiều Kiêu có chút kích động vút ba lô qua một bên, chạy hướng về phía nam nhân đang ngồi trên sa lon xem báo:

“Bố ơi! Bố ơi!”

Lưu Đồng buông báo xuống ngẩng đầu lên cười tươi sau đó mở rộng vòng tay ôm con trai bảo bối vào lòng.

5. Đam Mỹ - Chương 5

“Nhất Nhất, đi chơi có vui không?” Tử Dục có nữ danh là Nhất Nhất, lúc nói cho Kiêu Kiêu nghe, Kiêu Kiêu rung mình một cái: Tử Dục là Nhất Nhật, vậy mình gọi là Nhị Nhị à.

“Vui! Bố, bố nhớ con không?” Lưu Đồng đem Kiêu Kiêu ôm lên:

“Nhớ chứ, bố mỗi ngày đều mong Nhất Nhất về nhà.”

Kiều Kiêu ôm cổ Lưu Đồng, không chớp mắt nhìn chăm chăm từ trên xuống dưới không chớp mắt.

“Nhất Nhất con nhìn gì vậy, mới đi có một tháng thôi mà quên bố rồi à?”

Kiều Kiêu không có trả lời, chỉ ra sức ôm chặt Lưu Đồng: “Bố ơi, bố ơi! bố ơi!”

Lưu Đồng cười khê: “Con hôm nay làm sao vậy?”

Kiều Kiêu đem cái đầu nhỏ tựa tại trên vai Lưu Đồng dụi dụi: “Con nhớ bố lắm.”

Tử Dục cũng thuận lợi đứng giờ đến sân bay, trong đám đông, nhóc cũng không mấy khó khăn tìm được Ngu Y Kiết, Tử Dục xóc xóc balo nhỏ trên vai ầm ầm vọt tới trước mặt Ngu Y Kiết: “Ba ba!”

Ngu Y Kiết còn đang nhìn chung quanh, nghe thấy thanh âm của con trai, lập tức xoay người lại, nhìn nhóc cười ngây ngô một hồi, sau đó hôn một cái thật là kêu lên má: “Kiêu Kiêu, hoan nghênh về nhà!”

Tử Dục cảm thấy mình có chút khấn trương, người trước mắt là người ba mình mỗi ngày tâm tâm niệm niệm suốt bao nhiêu năm, rốt cục hôm nay nhóc đã có thể chân chính gặp mặt, còn có thể đụng đụng, có thể nói chuyện chứ không phải là một tấm ảnh cũ vô tri kia. Nhóc nhìn lại người trước mắt một hồi. Ba ba một chút cũng không thay đổi, vẫn là đẹp trai, dễ nhìn như vậy.

Ngu Y Kiết cùng Tử Dục về đến nhà, cửa vừa mở ra, Ngu Y Kiết liền một mặt biểu lộ cầu khen ngợi: “Kiêu Kiêu, ba ba tốn hai ngày dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ đón con về đó, con xem nè.”

Mặc dù Tử Dục nhìn khắp nhà xong rất muốn phản bác, thế nhưng nhìn baba một mặt hưng phấn, nhóc chỉ có thể kiên trì gật gật đầu —— Đúng là Kiêu Kiêu nói baba cái gì cũng không biết làm là nói thật mà.

Ngu Y Kiết là một tác gia, công việc hàng ngày chính ở trong nhà vừa làm trạch nam vừa viết tiểu thuyết, viết đến bây giờ tên tuổi trong giới cũng đã nổi như cồn, tiền kiếm được dư dả cho cậu và con trai tiêu xài. Chỉ là thời gian qua đi, ngoại trừ năng lực sáng tác vô cùng phát triển thì những phương diện khác đều không có thay đổi, vẫn là không biết làm một cái gì, ngoại hình cũng vậy, da mịn thịt mềm, lúc cùng con trai đi ra ngoài thường sẽ bị nhận là anh trai của Kiêu Kiêu.

“Kiêu Kiêu, để ăn mừng con về nhà, baba đã tự mình làm một bàn ăn ngon đó!” Ngu Y Kiết một mặt thần bí đem Tử Dục đưa đến phòng ăn, Tử Dục trong lòng bồn chồn: Ba ba làm cơm có thể ăn sao? Huhu ai cứu bé với.

Kiều Kiêu cùng Lưu Đồng lúc này cũng đang ăn cơm, Kiêu Kiêu hỏi:

“Bố, bố kể chuyện về ba ba đi.”

Lưu Đồng hơi kinh ngạc:

“Làm sao đột nhiên lại hỏi ba ba vậy?”

“ Con muốn biết mà, bố nói cho con nghe nha.”

Lưu Đồng xoa xoa đầu nhóc một cái:

“Được rồi, trước sau gì cũng phải nói cho con nghe thôi.”

Lưu Đồng để đứa xuống, cố gắng nghĩ lại mối nhân duyên ngắn ngủi của mình cùng Ngu Y Kiệt.

Lưu Đồng là học trưởng của Ngu Y Kiệt, so với cậu lớn hơn hai khoá, bắt quá hai người học khác khoa, thẳng đến khi Ngu Y Kiệt nhanh tốt nghiệp mới quen biết nhau.

“Bố cùng baba học cùng một trường đại học, sau khi tốt nghiệp bố ở lại trường làm việc, vừa vặn lúc baba con tốt nghiệp thì quen nhau rồi yêu nhau. Lúc đó baba mới hai mươi tuổi, là một đứa trẻ to xác vừa ra xã hội cái gì cũng đều không hiểu, nhưng đặc biệt đáng yêu, giống như... như cái gì nhỉ? Như kẹo dâu mà con thích ăn nhất đó. Bố từ trước tới nay chưa từng gặp qua ai như vậy, rất nhanh liền bị hấp dẫn, quen nhau một năm liền kết hôn, một năm nữa thì liền có con. Nhưng sau đó cả hai bắt đầu cãi nhau, bố cũng đã quên vì những cái gì mà cãi, đều là những chuyện nhỏ nhặt hằng ngày, thế nhưng mỗi ngày đều cãi, cãi đến một ngày thực sự không thể chịu đựng nổi nữa liền tách ra.”

6. Đàm Mỹ - Chương 6

Kiều Kiêu cắn cắn đầu:

“Bố, bố sẽ không kết hôn nữa đúng không?”

Lưu Đồng vỗ nhẹ đầu của con trai, cười nói với nhóc:

“Chuyện của người lớn, trẻ con không cần quan tâm đâu. Thế nhưng anh là lập tức nghiêm túc: “Con còn nhỏ, con không hiểu.....cái này gọi là “Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.”(*)

Lưu Đồng thanh âm dần dần thấp đi. Kiêu Kiêu thẳng tắp nhìn chăm chăm bố mình:

“Con hiểu chứ, chính là bố quên không được ba ba, đúng hay không? Lưu Đồng không trả lời nhóc nữa, im lặng ăn cơm, ăn xong liền đứng dậy rời đi.

Kiên Kiên không ngờ, ngày đầu tiên gặp bố đã hỏi được nhiều tin tức như vậy, ban đêm trước lúc đi ngủ, liền gọi điện cho Tử Dục, Tử Dục nghe xong ở trên giường lộn mấy vòng:

“Kiên Kiên, cố lên chúng ta sắp được ở chung rồi.”

—

Ở chung mấy ngày với Ngu Y Kiệt, Tử Dục đã hiểu vì sao Kiên Kiên lại giỏi như vậy. Phòng ốc thì như vừa bị trộm, quần áo vứt hết trong tủ mở ra là đổ ầm xuống người. Mà quan trọng nhất chính là đến giờ cơm không ăn mì gói thì ăn cơm hộp. Cũng may Tử Dục vốn không câu nệ phòng ốc sạch sẽ, quần áo gọn gàng. Nhóc rất giống Ngu Y Kiệt, dù cho thế nào vẫn có thể sống được, nhưng mà trong lòng nhóc thầm mong, kế hoạch này hãy mau mau xong đi, nhóc thèm cơm bố nấu.

Kế hoạch luôn luôn không bao giờ là hoàn hảo, đang lúc Tử Dục hưng phấn rằng bố vẫn còn tình cảm với baba nhóc liền được ba ba thông báo cuối tuần này sẽ đi ra ngoài gặp một chú tên là Trần Vũ Thành.

Tử Dục lúc ấy đang làm bài tập, Ngu Y Kiệt bước chân nhẹ nhàng đi tới cửa, gõ gõ cửa phòng: “Kiên Kiên, ba ba vào nha?”

Tử Dục để bút xuống, quay đầu lại: “Ba ba vào đi.” Ngu Y Kiệt tiến đến ngồi trên giường của nhóc: “Kiên Kiên, trưa chủ nhật còn cùng ba ba ra ngoài gặp một chú đi.”

“ Là ai vậy ba?” Tử Dục trực giác cảm thấy đây không phải là chuyện tốt.

“À... thì... Ân...” Ngu Y Kiệt đáp ứng, Tử Dục nhìn chằm chằm vào mắt cậu:

” Bạn trai mới của ba?”

Ngu Y Kiệt gật gật đầu: “Cứ xem là như vậy đi.”

Trần Vũ Thành là tổng biên của một nhà xuất bản, tuổi trẻ tài cao tướng mạo anh tuấn, mặt nào cũng rất ưu tú, lúc hắn mua bản quyền một truyện trinh thám của Ngu Y Kiệt đã bắt đầu thích cậu. Trần Vũ Thành hết lần này đến lần khác theo đuổi Ngu Y Kiệt còn giúp cậu không ít thứ để sách thuận lợi bán ra. Ngu Y Kiệt cuối cùng có chút động tâm, nhưng cậu không đồng ý ngay mà đưa ra một điều kiện: “Nhất định phải để con em đồng ý mới được.”

Tử Dục làm sao có thể đồng được, Tử Dục ở nhà con một người bố sinh hoạt khổ sở kia kìa.

Bất quá dù cho Tử Dục đối với Trần Vũ Thành không có hảo cảm, nhưng nhóc cũng nhất định phải thừa nhận, Trần Vũ Thành là một nam nhân bất luận phương diện nào cũng đều không thua kém Lưu Đồng.

“Xin chào Kiêu Kiêu.” Trần Vũ thành cười cùng Tử Dục chào hỏi, còn đưa cho nhóc một cái hộp siêu to. Tử Dục con mắt tròn lớn, đây chính là thứ mà Tử Dục ước mơ suốt mấy tháng nay, là xe đua điều khiển bản giới hạn, ngay cả Lưu Đồng còn chưa mua cho nhóc nữa. Bất quá Tử Dục không thể nhận được, cái này có liên quan đến hạnh phúc cả đời của bố, à không còn của nhóc nữa:

“Cảm ơn chú, nhưng cái này cháu không nhận đâu.”

Bầu không khí tức thời có mấy phần xấu hổ.

“Đại sư huynh, trẻ con tính khí thất thường. Anh đừng để bụng”

Trần Vũ Thành cùng Ngu Y Kiệt vốn học cùng một trường, chỉ là tuổi của hắn so với Ngu Y Kiệt lớn hơn nhiều, Ngu Y Kiệt lên đại học hắn đã tốt nghiệp rất nhiều năm, lúc xuất bản sách hai người cũng có nói chuyện qua lại về quá khứ, nghe được hắn từng học cùng trường với mình Ngu Y Kiệt liền một mực gọi hắn đại sư huynh.

Tử Dục trong lòng tự nhủ ta “Con không có thất thường, con thích lắm mà.”

Trần Vũ Thành cười cười, hắn biết rõ dục tốc bất đạt, không thể quá gấp, từng bước từng bước tiếp cận cả hai, để cả hai xem mình thành thói quen mới là tốt nhất.

Hai ba con trên đường trở về, Ngu Y Kiệt vừa lái xe một bên hỏi Tử Dục:

“Kiêu Kiêu, con cảm thấy chú Trần thế nào?” lúc Ngu Y Kiệt nói chuyện với Trần Vũ Thành dáng vẻ đều tươi cười sinh động, Tử Dục nhìn thấy trong lòng gấp gấp không thôi, nhóc dù sao cũng là một đứa nhỏ tám tuổi, nhìn baba của mình vui vẻ với người đàn ông khác làm sao mà vui được:

“Chú Trần tốt, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Ngu Y Kiệt đem xe ngừng ven đường, xem ra là muốn cùng nhóc nói chuyện thật lâu.

“Nhưng mà, thế này không công bằng!”

Ngu Y Kiệt trên mặt tươi cười

“Con nói tiếp đi.”

Tử Dục hoàn toàn không phát hiện có gì bất thường lại nói tiếp:

“Ba ba, tại sao baba “phong hoa tuyết nguyệt”, còn bố chỉ có thể “Trừ khước Vu Sơn bất thị vân”?”

Ngu Y Kiệt không nóng không vội nhìn nhóc nói:

“Cái này là bố dạy con có đúng không?”

Tử Dục giật mình: “Ba ba...”

Ngu Y Kiệt mỉm cười sờ sờ đầu của nhóc:

“Nhất Nhất của ba...”

“ Ba ba, sao ba biết con không phải Kiêu Kiêu?” Tử Dục nhỏ giọng hỏi.

“Nhà bữa bọn như vậy nếu Kiêu Kiêu nhất định sẽ la hét đòi ba dọn dẹp, Kiêu Kiêu cũng không chịu ăn mì gói, dù không có gì ăn cũng chịu nhịn đói không ăn. Còn có... nó chỉ thích chụp ảnh không thích xe đưa, lúc con nhìn thấy xe đưa trên mặt đều là vui sướng.

Tử Dục ở trong lòng thở dài, lộ tẩy rồi, nhưng mà thế này cũng tốt, hỏi trực tiếp luôn cho nhanh. “Ba ba, ba thật không thích bố sao?”

Ngu Y Kiệt khởi động xe, tiếp tục lái đi, qua không biết bao lâu, mới nói: “Có lẽ chúng ta nên đi tìm bố con cùng Kiêu Kiêu.”

7. Đam Mỹ - Chương 7

Ngu Y Kiệt đã sớm nhìn ra con trai bên cạnh mình mấy ngày nay và con trai trước kia không phải là một, sau đó cậu liền lạc lại với thầy giáo phụ trách trại hè. Cuối cùng thì cái gì tới cũng phải tới.

Hai cha con thu thập xong hành lý, Tử Dục rất hưng phấn, Ngu Y Kiệt lại rất khản trương. Đi ra ngoài đón một chiếc taxi, Ngu Y Kiệt nói cho lái xe đi nhà ga, Tử Dục nghi hoặc:

“Ba ba, sao chúng ta không đi máy bay?”

Ngu Y Kiệt điềm nhiên như không có việc gì:

“Đi máy bay nhanh quá.”

Đúng vậy, Ngu Y Kiệt cảm thấy mình còn chưa chuẩn bị kỹ càng cho cuộc gặp gỡ này, cậu cũng không biết mục đích của chuyến này rốt cục là cái gì. Bọn nhỏ đã biết sự tồn tại của lẫn nhau, vậy sẽ không thể nào như cách đây bảy năm hai người đã nói, sau này mỗi người sẽ có cuộc sống riêng xem như chưa từng quen biết.

Lần này cậu không đi máy bay mà đi xe lửa, đi xe lửa thời gian đủ dài để Ngu Y Kiệt suy nghĩ, tìm cho mình một cách giải quyết thoả đáng nhất.

Tử Dục lên xe không bao lâu liền nằm trên đùi cậu ngủ mất, Ngu Y Kiệt yên lặng nhìn chằm chằm con trai, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nhóc. Người ngoài nhìn vào căn bản sẽ không phân biệt được Tử Dục cùng Kiêu Kiêu, hai anh em tương mạo cơ hồ là giống nhau như đúc, thế nhưng trên cổ gần vành tai Tử Dục sẽ có một nốt ruồi. Hai đứa nhìn qua đều không giống Lưu Đồng cũng không giống cậu, có lẽ phải nói, bọn nó vừa giống như Lưu Đồng cũng vừa giống Ngu Y Kiệt.

Ngu Y Kiệt hồi tưởng lại lần đầu tiên cậu nhìn thấy hai đứa. Ký ức theo thời gian đã không rõ rệt lắm, cậu chỉ nhớ lúc đó mình đau nhức cực kỳ, đem cánh tay Lưu Đồng cắn chảy máu, không biết bây giờ vết sẹo đó còn lưu lại không. Sáng sớm ngày hôm sau khi cậu mở mắt tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt buồn ngủ nhưng đầy vẻ ân cần của Lưu Đồng, nghe thấy đầu tiên chính tiếng khóc vang dội của bọn nhỏ, hết thảy đem cậu từ nửa mê nửa tỉnh trong hư ảo kéo về hiện thực, từ lúc đó cậu chính thức có thêm thành viên trong gia đình nhỏ của mình, chính thức trở thành một baba.

Tử Dục ngủ thật ngon suốt đường đi, đến khi nhóc tỉnh lại, phát hiện ba ba vẫn là một mặt khẩn trương. Nhóc vuốt mắt cho tỉnh táo, sau đó ngồi lên ôm cổ Ngu Y Kiệt:

“Ba ba, đừng sợ, con bảo vệ ba.”

Ngu Y Kiệt buồn cười:

“Vậy baba hỏi con, nếu như baba cùng bố con đánh nhau, con giúp ai?”

Lúc đầu cậu chỉ là muốn trêu chọc nhóc một chút, không ngờ Tử Dục vậy mà vẽ mặt thành thật nói: “

Ba ba, bố sẽ không đánh baba, tuyệt đối không.”

Một câu nói kia suýt nữa để Ngu Y Kiệt rơi nước mắt, đúng vậy, Tử Dục không có nói láo, cho dù là hai người cãi nhau lúc kịch liệt nhất, Lưu Đồng cũng không hề động một sợi tóc của cậu, ngược lại là cậu hết lần này đến lần khác đều động thủ với Lưu Đồng.

Xe lửa đã đến nơi, Ngu Y Kiệt cầm tay con trai dắt con bước xuống:

“Con dẫn đường đi.”

Tử Dục như tiểu chiến sĩ gánh vác sứ mệnh thần thánh nghiêm túc gật đầu.

Nói là dẫn đường, kỳ thật chỉ là Tử Dục nói cho tài xế hai ba con muốn đi đâu. Xe taxi không thể vào khu dân cư, Ngu Y Kiệt đành xuống xe, Tử Dục nắm tay của cậu,

“Ba ba, chúng ta về nhà thôi.”

Năm phút sau, hai người đứng cửa một căn biệt thự độc lập, Ngu Y Kiệt một lần lại một lần gấp gáp, cả người đều phát run,

“Ba ba, ba chuẩn bị xong chưa.”

Đây cũng là lần thứ ba Tử Dục muốn nhấn chuông cửa liền bị Ngu Y Kiệt ngăn lại, Tử Dục cảm thấy như thế này thật là mệt, đến trời tối chắc cũng phải đứng ngoài cửa mất, không để ý đến ba ba phản đối, nhóc liền nhón chân nhấn vang chuông cửa.

Một lát sau, cửa rang rắc một tiếng mở ra, Lưu Đồng đứng đó, trông thấy người tới tựa hồ là có chút không tin, xoa xoa con mắt, Tử Dục giữ chặt tay anh:

“Ai nha bố à, bố không nhìn lầm đâu, đây chính là ba ba đó! Nói xong, nhóc liền rất thút thốt chạy vào trong nhà, lưu lại hai người lòng đầy xấu hổ đứng tại cửa không biết nói gì.

Hai người xa cách bảy năm, bảy năm này của không có chút nào liên hệ với nhau. Lưu Đồng đột nhiên cảm giác được thời gian thật là diệu kì, giờ phút này nhìn thấy cậu ở đây, bảy năm cũng như bảy ngày trôi vụt qua nhanh đến không kịp nhìn lại.

“Y Kiệt... a...em, gầy.” Nói xong Lưu Đồng quả thực muốn đập mình một cái, có ai phụ phụ tách nhau ra bảy năm gặp lại câu đầu tiên là nói đối phương gầy chứ?

Ngu Y Kiệt sờ sờ mặt mình: “A... vậy sao? anh, cái kia, anh cũng đen a.” Nói xong chỉ hận trên mặt đất không có cái lỗ cho hai người có thể chui vào.

8. Đam Mỹ - Chương 8

“Anh... anh không phát hiện con trai có gì khác thường sao?”

Ngu Y Kiệt từ hỗn loạn trong đầu nặn ra một cái tạm coi như là lý do đến đây:

“Cùng em đến là Nhất Nhất, từ trại hè về nhà anh chính là Kiêu Kiêu.”

Lưu Đồng nhú mày: “Kiêu Kiêu? Không phải gọi là Nhị Nhị sao?”

Ngu Y Kiệt trên mặt lại thêm mấy phần lúc túng:

“Con em, em muốn gọi sao thì gọi, anh có ý kiến gì?”

Bảy năm trước lúc hai đứa nhỏ được sinh ra, Lưu Đồng muốn đặt một đứa họ Lưu một đứa họ Ngu, thế nhưng Ngu Y Kiệt lại không muốn như vậy, dù sao theo họ bố cũng là tốt nhất. Ngu Kiêu tên trước đây gọi là Lưu Dục Kiêu, cùng với Lưu Tử Dục thành một câu “Lưu Tử Dục Kiêu”, về phần nhũ danh, đứa lớn là Nhất Nhất, đứa nhỏ là Nhị Nhị.

Hai đứa bé từ trong nhà chạy ra, Kiêu Kiêu đã nhiều ngày không gặp Ngu Y Kiệt, vừa thấy cậu đã chạy lấy đà bổ nhào vào lòng cậu:

“Ba ba! Con nhớ ba quá!”

Đứa nhỏ tám tuổi cũng không tính là nhẹ, Ngu Y Kiệt bị con trai nhào tới mất đà ngã về phía sau, Lưu Đồng lúc này thân thể đã nhanh hơn suy nghĩ vội vàng tiến lên đem hai ba con ôm lại. Tử Dục đứng chỗ cửa nhà nhìn thấy vậy cũng nhào ra:

“Bố, ba ba, con cũng muốn ôm nữa.”

Nháo loạn một lúc xong, Lưu Đồng đem Ngu Y Kiệt dẫn vào nhà, Ngu Y Kiệt mơ mơ hồ hồ đi theo, ngồi ghế, uống trà không biết nói gì nữa. Vẫn là Lưu Đồng mở miệng trước:

“Y Kiệt, em lần này tới..... là muốn đổi con về sao?”

Ngu Y Kiệt đưa ly trà lên uống cạn, không đáp. Tử Dục mở to hai mắt ở phía sau cánh cửa nghe lén: Cái gì! Ba ba muốn đổi về là vì không thích mình sao?

Lưu Đồng lại rót cho cậu thêm một chén trà nữa, Ngu Y Kiệt lại uống một ngụm:

“Em...ừ...đúng vậy.”

Lưu Đồng bất đắc dĩ cười cười: “Y Kiệt, Nhất Nhất và Nhị Nhị đều là con của em mà.”

Hai đứa nhỏ trong góc tường nghe lén, Tử Dục nghe được nhũ danh của Kiêu Kiêu liền bùm miệng cười:

“Nhị Nhị, vậy thì tớ là anh.” Kiêu Kiêu mặt mũi méo xệch: “Tên gì mà xấu.”

Ngu Y Kiệt ngoài kia trả lời lại Lưu Đồng:

”Không, không phải Nhị Nhị, Kiêu Kiêu là con trai của một mình em.”

“Y Kiệt, em đừng khấn trương.”

Ngu Y Kiệt bịch một tiếng đem chén trà đặt lên bàn:

“Em không có khấn trương. Anh đừng có giống như trước đây, nói sao thì người khác phải nghe lời nấy.”

Ngu Y Kiệt thở ra một hơi. Hai người lại lâm vào yên lặng.

Lúc này hai đứa nhỏ cùng nhau đi ra, Tử Dục ôm lưng Lưu Đồng: “Ba ba, bố, hai người về sống cùng nhau có được không?”

Kiêu Kiêu cũng chui vào trong ngực Ngu Y Kiệt: “Đúng vậy ba ba, hai người khi nào thì lại về sống chung?”

Ngu Y Kiệt vuốt vuốt tóc con trai:

“Kiêu Kiêu, con đi dọn hành lý đi, chúng ta về nhà.”

Tử Dục nghe thấy như vậy liền bỏ nhào qua ôm cậu, trong mắt liền đầy nước, nhìn chăm chăm Ngu Y Kiệt:

“Ba ba con cũng muốn đi cùng baba. Ba đừng bỏ con.” Ngu Y Kiệt cười vuốt vuốt mặt nhóc:

“Nhất Nhất ngoan, ở lại với bố.”

Tử Dục chen với Kiêu Kiêu vào lòng Ngu Y Kiệt ôm cậu thật chặt:

“Ba ba không thích Nhất Nhất sao? Con sẽ ngoan mà.”

Ngu Y Kiệt đau lòng ôm cả hai đứa, ngẩng đầu nhìn Lưu Đồng:

“Nhất Nhất, con cũng đi thì bố con phải làm sao bây giờ.”

Lưu Đồng đứng dậy, đem Kiều Kiều ôm vào lòng, mình thì ngồi vào bên cạnh cậu:

“Y Kiệt, em không biết làm việc nhà, cơm nấu cũng khó ăn, chăm sóc hai đứa sẽ rất vất vả.”

“Chúng ta cũng có ở chung đâu, anh quản chi nhiều vậy? Đây, anh làm gì!” Lưu Đồng khoác tay ôm vai cậu:

“Ý của anh là, chúng quay lại với nhau như ý của các con vậy.”

Ngu Y Kiệt giống như mèo bị bắt gáy, Lưu Đồng nói không sai, cậu trong cuộc sống vẫn vô dụng y như bảy năm trước—— thế nhưng Lưu Đồng thì không, bảy năm sau Lưu Đồng sớm đã không còn là thanh niên sốc nổi, muốn gì làm đó, thay vào đó là uy thế nghiêm nhiên tinh anh xã hội, bên người anh nhất định là nam nam nữ nữ nguyên chết vô số, còn cậu, trạch nam vô dụng còn là người cũ thì trông mong cái gì.

9. Đam Mỹ - Chương 9

Ngu Y Kiệt cảm thấy bị Lưu Đồng nói trúng tim đen liền cảm thấy chột dạ, phảng phất còn có một chút xấu hổ.

“Y Kiệt, chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi.” Lưu Đồng nắm chặt tay Ngu Y Kiệt, ngồi xổm ở trước mặt cậu, một cái tay khác đặt ở trên đầu gối của cậu.

“Sao, tại sao vậy?” Ngu Y Kiệt thanh âm nhỏ xíu giống như muỗi kêu, Kiều Kiều cảm thấy ba ba này cùng với ba ba bình thường mắng chửi mình tuyệt đối không phải là một người.

“Em không biết làm việc nhà, không biết cách cư xử, tính tình cũng không tốt, còn có... ngại thơ tin người muốn chết——” Ngu Y Kiệt bị nói đến phát cáu vênh miệng cãi:

“Anh thôi đi! Nói tôi nát bét như vậy còn muốn cùng tôi bắt đầu là có ý gì.” Nói xong quệt mồ hôi trộm mắt nhìn Lưu Đồng.

“Em nghe anh nói hết đã, anh rất thích em, em kém cỏi thế nào anh cũng thích. Anh thích mỗi khi trời mưa em sợ sấm sét ôm chặt anh như con gấu, mỗi lần anh tặng ca em sẽ mang cơm đến cho anh, mặc dù là rất khó nuốt nhưng anh cũng thích, anh còn thích dáng vẻ nghiêm túc của em mỗi lần viết tiểu thuyết, dù là em lúc thế nào, lúc làm gì với anh cũng đặc biệt đáng yêu. Bộ dạng tức giận như bây giờ anh cũng thích.” Nói xong nhanh chóng đứng dậy, trên cái miệng vênh của Ngu Y Kiệt hôn một cái.

Hai đứa con nhỏ ngồi một bên nhìn thấy liền ngạc nhiên há mồm tròn mắt. Wow, bố thật là lãng mạn, còn hơn trong phim luôn!

Ngu Y Kiệt hai tai đỏ lên, ngượng muốn chết nhưng vẫn mạnh miệng

“Vậy anh vì cái gì đồng ý cùng tôi tách ra bảy năm vậy?”

“ Bởi vì khi đó chúng ta vẫn còn quá trẻ con, không đủ thành thực, anh nghĩ chúng ta có lẽ cần tự kiểm điểm lại bản thân mình đối với đối phương, cũng nên suy nghĩ thật kĩ con đường tiếp theo sẽ đi như thế nào. Hôn nhân không phải là chuyện của riêng anh hay của riêng em, mà là chúng ta cùng cố gắng. Em không biết em lúc đó thật sự không thể kiềm chế được, giống như một thùng thuốc nổ động vào sẽ nổ tung, biên tập mỗi ngày tìm em mấy lần đòi bản thảo mà em thì một chữ cũng không viết được, Nhất Nhất bị ốm khóc không ngừng, sau đó Nhị Nhị cũng ốm, anh đi công tác ba bốn ngày mới về một lần, em bị kẹp ở giữa chịu hết sức ép—— Nhưng mà tất cả cũng bởi vì anh, anh lúc đó không biết nên làm thế nào giúp em, chúng ta mỗi ngày cãi nhau, đánh nhau, cuối cùng chỉ có thể đề nghị tách ra mà giải quyết, nhưng anh không ngờ đã bảy năm rồi, nhanh đến như vậy.”

Ngu Y Kiệt cúi đầu, hít hít mũi: “Tonny...em xin lỗi.”

Sau đó cậu nắm chặt tay Lưu Đồng nói

“Chúng ta lúc ở bên nhau đều là em bắt nạt anh, đều là em không vui sẽ động thủ trước, bây giờ nếu chúng ta bắt đầu lại em sẽ đánh anh nữa thì làm sao?”

Lưu Đồng đứng dậy ngồi vào trên ghế sa lon, bắt lực đỡ trán, cái con cá này thật sự là người lớn rồi sao? Tử Dục nhìn thấy hai vị phụ thân như vậy, chán nản đá đá Ngu Y Kiệt:

“Ai nha ba ba sao mà ba ngốc quá vậy! Bố chính là thích bị ba đánh đó!”

Ngu Y Kiệt quay đầu nhìn Lưu đồng: “Hả?”

Ngu Y Kiệt tương mạo cùng bảy năm trước cũng không có mấy thay đổi, mới nhìn qua vẫn giống như trên dưới hai mươi, ánh mắt thanh tịnh lại có chút sợ hãi, làm người người thương yêu.

“Y Kiệt, những lời này anh đã suy nghĩ hết bảy năm hôm nay mới có dịp nói với em, anh cũng không mong em sẽ vì anh thay đổi con người vốn có của mình, thế nhưng chúng ta đời này còn được bao nhiêu lần bảy năm nữa? Chúng ta đừng nên tiếp tục phí thời gian.”

Ngu Y Kiệt cắn môi, nội tâm xao động. Cậu thật tâm trong lòng đối với Lưu Đồng vẫn là còn tình cảm, bảy năm này, Ngu Y Kiệt không biết có bao nhiêu lần muốn đi tìm Lưu Đồng nói một câu xin lỗi, nhưng tính tình cậu trẻ con lại tự mãn, nghĩ thế nào cũng không có dũng khí đi. Gần ấy năm trôi qua đối với cậu vẫn không có một ai có thể thay thế vị trí của Lưu đồng:

“Tonny,...” Ngu Y Kiệt ôm cổ Lưu đồng, “Cám ơn anh.”

Ngu Y Kiệt bây giờ không dám nghĩ về khoảng thời gian trước kia nữa, hạnh phúc bây giờ quả thực sự tới quá nhanh.

Lưu Đồng cũng ôn nhu ôm cậu.

10. Đam Mỹ - Chương 10

Sáng ngày thứ hai, lúc Ngu Y Kiệt mở mắt có một chút thất thần:

“Mình đang ở đâu vậy?”

Ngu Y Kiệt ngồi dậy, đem chăn quấn quanh người mình, Lưu Đồng nằm kế bên cũng từ từ tỉnh lại, sau đó cũng ngồi lên ôm lấy Ngu Y Kiệt từ phía sau:

“Bảo bối, sao vậy?”

Ngu Y Kiệt quay đầu sững sờ nhìn Lưu Đồng bộ dạng ngốc ngốc ngơ ngác, Lưu Đồng đưa tay xoay người cậu lại, chế trụ sau gáy cậu trên môi bắt đầu nụ hôn, Ngu Y Kiệt cũng ôm lấy vai Lưu Đồng chậm chậm đáp trả.

Cả phòng phấn hồng bay bay bỗng nhiên cửa bị mở toang, hai đứa con trai giống như hai tiểu tặc chạy vào, không có một chút nào ý thức rằng vừa mới phá hỏng đại sự của song thân.

Ngu Y Kiệt tới vội vàng không mang nhiều quần áo, mặc trên người chính là áo ngủ của Lưu Đồng. Áo có chút lớn, hơi nghiêng người, cổ áo sẽ bị lệch để lộ ra làn da trắng sữa, trong mắt còn ẩn ẩn một tầng hơi nước. Lưu Đồng không thể để mỹ cảnh này cho người khác nhìn thấy, con trai ruột của mình cũng không được nên liền cầm chăn đem Ngu Y Kiệt bao lại như cái bánh chưng, bên kia nói với hai đứa nhỏ:

“Hai đứa đi vào phòng người khác mà không gõ cửa là không lịch sự, có biết không?”

“Nhưng mà bố ơi, bọn con đói.” Tử Dục gương mặt chó con vô tội nhìn nhìn Lưu Đồng.

“Rồi rồi, hai con ra ngoài trước đi, đợi một lát bố đi làm điểm tâm.”

Hai bé con đáng thương đành vai sóng vai đi ra khỏi phòng, Lưu Đồng quay đầu nhìn bảo bối của mình, Ngu Y Kiệt vậy mà lại ngủ tiếp. Lưu Đồng bất đắc dĩ cười cười, xuống giường thay quần áo chuẩn bị làm điểm tâm.

Lưu Đồng trong phòng bếp bận rộn, hai tiểu tặc mỗi đứa một bên cửa thò đầu vào nhìn, bốn con mắt sáng lấp lánh. Hai đứa lúc còn chưa biết nói chuyện ba ba cùng bố liền tách ra, nên cảnh tượng này chính là lần đầu tiên hai đứa nhìn thấy—— Bố ở trong bếp bận rộn nấu cơm, còn ba ba trên giường lười biếng ngủ nướng, sau đó một nhà bốn người sẽ cùng ngồi vào bàn thật vui vẻ.

Ngu Y Kiệt vượt mất từ phòng ngủ đi ra, nhìn thấy hai cái đầu nhỏ hướng vào trong phòng bếp dò xét, thì bật cười mỗi một bên tay liền xoa nhẹ đầu các con. Lưu Đồng vừa vặn cũng làm xong, thấy Ngu Y Kiệt tới liền nhìn chân của cậu, quả nhiên để chân trần, Ngu Y Kiệt thích để chân trần thói quen đã bao nhiêu năm cũng không sửa được. Lưu Đồng một bên rửa tay, một bên hỏi cậu:

“Lại không mang dép!”

Kiều Kiêu còn nói thêm: “Bố, ba ba ở nhà cũng hầu như là không mang dép! Con nói hoài ba cũng không nghe!”

Lưu Đồng nhìn Ngu Y Kiệt ngồi ở trên ghế:

“Nhị Nhị nói có đúng không?” Không đợi Ngu Y Kiệt phản bác, Kiêu Kiêu đã gãi đầu một cái:

“Bố đừng gọi con là Nhị Nhị nữa.”

Lưu Đồng về phòng lấy dép cho Ngu Y Kiệt, thắc mắc hỏi:

“Sao thế? Nhị Nhị gọi nghe rất xấu sao?”

“Không phải. Nhất Nhất với Nhị Nhị, người khác nghe xong liền biết con là em.”

Ngu Y Kiệt che miệng cười trộm, nhóc con này là không chấp nhận làm em của Nhất Nhất rồi.

Hai năm sau

Vẫn là hai tiểu tặc từ hai bên cửa thò đầu vào nhìn

“Kiêu Kiêu, mau đi vào đem em trai ôm ra đi!”

Nói liền phải đem Kiêu Kiêu đẩy vào trong phòng, Kiêu Kiêu nhất quyết kháng cự:

“Cậu là ca ca cậu đi đi! Ca ca nhanh đi đi! Đi vào ôm em trai ra cho em đi!”

Kiều Kiêu bình thường vẫn luôn cự tuyệt gọi Tử Dục là ca ca, bất quá cũng có mấy lần hết cách đều phải dùng chiêu này.

Tử Dục ra vẻ anh trai lớn nhất nhà đầy tinh thần trách nhiệm, lặng lẽ đẩy cửa ra, rón rén đi đến giường nhỏ, đem Tiểu Tịnh Tịnh ôm ra. Nói đến tên của bé con, lại là một câu chuyện ngọt ngào, hai người sau khi về lại bên nhau liền hoà hợp không ngờ, hoàn toàn không cãi nhau đánh nhau nữa. Đứa nhỏ đến nhẹ nhàng bất ngờ lúc cả hai baba còn chưa chuẩn bị. Để kỉ niệm Ngũ Y Kiệt đặt tên con là Lưu Dục Tịnh, nữ danh liền là Tiểu Tịnh Tịnh.

“Lưu Tử Dục! con làm gì đó!” Lưu Đồng thấp giọng đối với tiểu tặc đang trộm em kia nói.

Tử Dục xoay người vội vàng giải thích:

“Bố, bọn con muốn chơi với em, con mang em ra ngoài chơi!”

Lưu Đồng bước xuống còn chưa tới gần, Tử Dục đã đem em trai biến một cái phóng tới phòng khách, ở ngoài Kiêu Kiêu đã sớm chuẩn bị xong một đồng đồ chơi các thứ. Lưu Đồng nhìn thấy rất an tâm nhưng vẫn không quên dặn dò:

“Hai đứa chơi ngoan, không được chọc em khóc.”

Hai ông anh trai nghiêm túc gật gật đầu, “Bọn con biết rồi, bố mau về phòng đi, ba ba còn đang chờ nha!”

Lưu Đồng cũng không lo lắng hai đứa có thể chiều cổ được em trai không, hai đứa ngược lại đều là có thiên phú làm ca ca đó.

Lưu Đồng ngáp một cái liền trở về phòng ngủ ôm bảo bối, tiếp tục giấc ngủ.

Hạnh phúc là thế nào?

Thế này là đủ rồi.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-sinh-mot-doi-dam-my>